

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-05-Kralovna_cerneho_pobrezi.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Conan-05-Kralov

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 18.11.2003

Modification Date: 18.11.2003

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

KRÁLOVNA ČERNÉHO POBŘEŽÍ
(Queen Of The Black Coast)

1. Conan a piráti

Věř, že s jarem ožijí poupata něžná
a na podzim listí smutným ohněm zahoří.
Věř, že v srdci mém jsem stále čistá,
že čest svou odevzdám ti na loži.
– Béliťina píseň –

Na cestě, procházející kolem přístaviště, zaduněly podkovy. Lidé, kteří uskakovali a nadávali, stačili pohledem zachytit obrněnou postavu na černém hřebci, s šarlatovým pláštěm vlajícím ve větru. Daleko, na vzdáleném konci ulice, se ozval řinkot zbraní a křik hlídek, ale jezdec se ani neohlédl. Zatočil k přístavišti a strhl pádícího koně těsně na okraji mola na zadní nohy. Námořníci, kteří právě vytahovali pruhovanou lodní plachtu mohutné galéry s vysokou přídělí, na něj zírali s otevřenými ústy. Kapitán, zavalitý muž s černými vousy, který právě odrážel loď železným hákem od mola, vyrazil sprostou nadávku, když jezdec, který se svezl ze sedla, přeskočil dlouhým skokem rozšiřující se prostor a dopadl

na střední palubu.

"Kdo tě zval?"

"Na cestu!" vykřikl jezdec a máchl obrovským dvouručním mečem, ze kterého kanuly rudé krůpěje.

"Ale my plujeme do království Kush," odpověděl kapitán.

"Výborně, já tedy také, vyplujte ihned," zněla lakonická odpověď. Kapitán pohlédl rychle do ulice, kde se zjevila skupina jezdců a za nimi oddíl střelců se samostříly na ramenou.

"Zaplatíš cestu?" dožadoval se kapitán.

"Pokud ihned nevypluješ, zaplatím ti tohle otálení," zařval ozbrojenec a zatočil mohutným mečem, z jehož čepele se širokým obloukem rozlétly rubínové krůpěje. "U Croma, muži, jestli ihned nevypluješ, umyju palubu těch špinavých necek krví tvé posádky!"

Kapitán byl dobrým znalcem lidí. Stačil jeden pohled do snědé, zjizvené tváře tohoto válečníka, ztemnělé vztekem a již se nesly vzduchem rozkazy námořníků. Kapitán se opřel plnou silou o molo a galéra s kolébáním odrazila. Vesla se začala rytmicky pohybovat a pak se s hlasitým plesknutím napjala zářivě bílá plachta. Lehká loď se obrátila k výjezdu z přístavu, pak nabrala přímý směr a jak mýjela molo, začala nabírat i rychlost.

Na přístavním můstku stála skupina jezdců a hrozila za lodí meči. Ozývaly se nadávky a příkazy, aby se loď vrátila a povely střelcům, aby pálili, pokud je loď na dostřel.

"K čertu s nimi," ušklíbl se ozbrojenec, "jen ji držte pod větrem, kapitáne!"

Kapitán sestoupil z nízké přední paluby, prošel mezi řadami veslařů a vystoupil na zvednutou střední palubu. Tam stál cizinec, zády opřený o stožár, oči ostražitě, meč v ruce. Kapitán jej prohlížel a dbal pečlivě, aby se rukama nepřiblížil k opasku, kde měl zastrčený dlouhý námořnický nůž. Před sebou viděl vysokého, mohutně stavěného muže v černém, kroužkovém pancíři, kalených chráničích na nohou a rukou, v přilbě z oceli kalené do modra, ozdobené párem leštěných býčích rohů. Z obrněných ramen mu splýval šarlatový plášť, který vlál v mořském vánku. Na širokém opasku z jemné kůže, sepnutém zlatou přezkou visela pochva těžkého meče, který třimal v rukou, pod okrajem helmy bylo vidět husté černé, rovně zastřižené vlasy, které ostře kontrastovaly s modrýma očima.

"Když už tedy musíme cestovat společně," řekl kapitán, "měli bychom spolu vycházet přátelsky. Já jsem Titus a vlastním kapitánský patent vydaný přístavním úřadem v Argosu. Plujeme do Kushe. Vezeme látky, hedvábí, cukr a meče s mosaznými rukojetmi a chceme uskutečnit výměnný obchod a získat slonovinu, kopr, měděnou rudu, otroky a perlet'."

Rytíř se ohlédl zpět na mizející přístav, kde na molu bylo ještě vidět bezmocně gestikulující postavy.

Vypadalo to, že se pokoušejí najít plavidlo dost rychlé na to, aby dostihlo vzdalující se galéru.

"Já jsem Conan, Cimřeňan," odpověděl, "hledal jsem v Argosu nějaké zaměstnání, ale neměl jsem se čeho chytit."

"Proč tě vlastně pronásledovala královská stráž?" zeptal se Titus, "ne, že by mi do toho něco bylo, ale člověk je zvědavý..."

"Nemám co tajit," odpověděl Cimřeňan, "při Cromovi, strávil jsem dost dlouhý čas mezi vámi, civilizovanými lidmi, ale jsou chvíle, kdy vám vůbec nerozumím. Bylo to takhle: včera večer jsem seděl v jedné hospodě ve městě. Nějaký kapitán královské gardy tam začal hrubě obtěžovat děvče nějakého mladého vojáka a voják ho samozřejmě probodl. Vypadá to, že je nějaký mizerný zákon, který zakazuje zabíjet královské gardisty, a tak hoch s dívkou utekli z hospody. Někdo potom prohlásil, že jsem jim pomohl k útěku. Ale řekni sám, můžu za to, že jsem se ocitl ve dveřích té putyky právě v okamžiku, kdy se snažili dostat ven královi vojáci, a tak jsem je chvíli zdržel? Dnes ráno mě předvolali k soudu a soudce chtěl vědět, kam ten mládenec utekl. Řekl jsem jim, že je to můj přítel, takže jim nemohu posloužit. Porota se velice rozčílila a soudce pronesl dlouhou řeč o tom, jaké jsou mé povinnosti vůči státu a společnosti a další podobné nesmysly, kterým jsem příliš nerozuměl a znovu mi přikázali, abych oznámil, kam utekl můj přítel. V té chvíli už jsem sám dostával pěkný vztek, protože já jsem jim už řekl, jak se na to dívám. Držel jsem stále na uzdě svoji zlost, snažil jsem se zachovat klid, ale soudce začal vykřikovat, že jsem urazil důstojnost soudu a že musím do vězení a pokud neřeknu, kde se skrývá můj přítel, shniju tam zaživa. V té chvíli jsem si uvědomil, že celá porota se skládá z bláznů, kteří nerozumí normální lidské řeči. Vytáhl jsem meč, roztál jsem soudci hlavu a pak jsem si prosekal cestu ven ze soudní síně. Před

budovou stál naštěstí skvostný hřebec náčelníka královské gardy a tak jsem si ho vypůjčil, protože situace mě nutila ke spěchu. Rozjel jsem se do přístavu, kde jsem doufal najít loď, která by mě odvezla z téhle země, kde se důležité úřady svěřují bláznům."

"Abych se přiznal," řekl Titus, "tenhle soudní dvůr mě už několikrát na přání předních obchodníků města skoro stáhl z kůže a nechovám k němu žádnou velkou lásku. Až se sem znovu vrátím, budu muset zodpovědět víc, než jednu otázku, ale můžu tvrdit, že jsem jednal pod nátlakem. Klidně zastrč svůj meč. My jsme mírumilovní obchodníci a nic proti tobě nemáme. Kromě toho si myslím, že není na škodu mít na palubě bojovníka jako jsi ty. Pojd' na přední palubu, dáme si džbán piva."

"Díky, vidím, že si rozumíme," odpověděl Conan a zastrčil meč do pochvy.

Argos byla malá, dobře stavěná loď, typická ukázka těch obchodních plavidel, která obstarávala dopravu mezi přístavy Argosu a Zingary a plavila se podél jižního pobřeží. Většinou se tyhle lodi držely pobřeží a jen výjimečně se vydávaly na širý oceán. Měla vysoký stěžeň, štíhlou příď, byla široká ve středu a krásně tvarovaná v liniích. Vesla sloužila hlavně k tomu, aby se loď dostala ze zátok a přístavů a pomohla v době bezvětrí. Bylo jich deset na každé straně, pět před a pět za sníženou střední palubou. Nejdražší náklad se ukládal právě pod střední a přední palubou. Posádka spala na střední palubě nebo mezi sedačkami vesel a při nepříznivém počasí se chránila nesrolovanými plachtami. Dvacet mužů u vesel, tři u kormidelního vesla a kapitán, tvořili celou posádku.

Argos neúnavně plul na jih, v relativně krásném počasí. Slunce den za dnem pražilo do rozpálených palub a na ochranu posádky byly roztaženy pruhované plachty, jejichž jasné barvy malebně doplňovaly zářící mosazné kování příde a střilen.

V dohledu se objevilo pobřeží Shemu – táhlé, zvlněné pastviny, které jako koruny zdobily bílé věže vzdálených měst a jezdcí s modročernými plnovousy a zahnutými nosy, kteří hlídali pobřeží, pozorovali Argos ostražitýma očima. Loď nezamířila ke břehu. S divokými a opatrnými syny Shemu se těžko obchodovalo a zisk býval minimální.

Kapitán Titus nezamířil ani do široké delty, kde řeka Styx vyvrhovala svůj gigantický proud do oceánu a kde se mohutné, černé zámky a hrady Khemu tyčily nad modrými vodami. Málomocná loď zamířila bez vážného důvodu do tohoto přístavu. Byl sídlem prastarých mágů, kteří šeptali příšerná zaklínadla v přítmí chrámů a v oblacích posvěceného dýmu, které věčně vystupovaly nad krví zbrocené oltáře. Tam zněly děsivé výkřiky nahých, obětovaných žen. Prahad Atset – hrůzný d'ábel Hybořanů, ale nejvyšší bůh Stygičanů stáčel a rozvínoval (jak se říkalo) své lesklé závitky před očima svých uctíváčů.

Kapitán Titus se vyhnul této zátoce, s klidnou, jakoby zasněnou hladinou, širokým obloukem a nezpomalil ani když z přístavu vyplula krásná gondola s přídí vyřezávanou do tvaru velikého hada. Bylo na ní jen pár námořníků, zato však plno krásných nahých žen tmavé pleti, které měly v černých vlasech vpleteny velké rudé květy. Volaly na námořníky, mávaly a stavěly se do vyzývavých, jednoznačných póz.

Ted' už nebylo vidět žádné věže ve vnitrozemí. Loď minula jižní hranice Stygie a plula podél pobřeží Kushe. Pro Conana v té době bylo moře a jeho věčná tajemství. Jeho vlast ležela mezi vysokými kopci daleko na severu. Potulný dobrodruh už přestal vzbuzovat v námořnících zvědavost, i když zatím jen několik z nich se setkalo s lidmi jeho rasy.

Byli to typičtí zástupci argoských námořníků, nevelcí, mohutně stavění. Conan se mezi nimi tyčil jako obr, a ani dva z nich najednou by pro něj nebyli nebezpečnými protivníky. Byli sice silní a vycvičení tvrdou prací na moři, ale on byl houževnatý a vytrvalý jako vlk, svaly zocelené, reflexy vybroušené nelístopným bojem o přežití v nekonečných plánech světa. Tak, jak byl veselý a oblíbený mezi přáteli, tak byl divoký a hrozný mezi nepřáteli. Byl statným jedlíkem a silný nápoj byl jeho vášní i slabostí. Byl v některých věcech naivní jako dítě a nechápal často vyumělkovanost civilizovaného světa. Byl však přirozeně inteligentní, hájil vždy to, co považoval za své právo a vydrážděn byl nebezpečný jako hladový tygr. I když byl vlastně velmi mladý, byl již zocelen v bojích, kterých se při svých toulkách účastnil a z jeho zjevu bylo možno vyčíst, že již prošel mnoha zeměmi světa. Rohy zdobenou helmici, kterou nosil, se chránili aesiřtí válečníci ze vzdáleného Nordhému, pancíř a chrániče předloktí byly nádhernou ukázkou kovotepectví Kothu. Jemná kroužkovaná zbroj, chráničí ruce a nohy se vyráběla pouze v Nemedii. Široký meč v závěsníku byl vyroben v Aguilonii a obrovský rudý plášť, který mu splýval z ramen, nemohl

být utkán jinde než v Ophiru.

Argus mířil stále dál na jih a kapitán Titus začal vyhlížet kovové hradby, které chránily domorodé vesnice. Ale narazili pouze na dýmající trosky jedné vesnice v malé o zátocce. Břeh zátoky byl poset mrtvými černými těly. Titus divoce zvolal: "Minule jsem tady udělal výborný obchod. Tohle může být jen dílo pirátů."

"Co když se s nimi střetneme?" zeptal se Conan a uvolnil širokou čepel v pochvě po boku.

"Tohle není válečná loď. Nebojujeme, my utíkáme! Když na to přijde, jsme však schopni odstranit i dost silné útočníky a také se to již stalo, nesměla by to však být Bélite Tygřice."

"Kdo je to Bélite?"

"Nejdivočejší d'áblice, na kterou čeká oprátka. Pokud se moc nemýlím, a to se mi nestává, byla to její horda mordýrů, která zničila vesnici v zátocce. Kéž bych ji tak viděl jednoho krásného dne viset na ráhne! Říkají jí Královna Černého pobřeží. Je to Shemitka a má posádku složenou ze samých černochů. Přepadají lodě i pobřežní vesnice a poslala už ke dnu spoustu dobrých námořníků."

Zmizel v průvlastu a za chvíli se vynořil s náruči plnou silných kožených kabátů, ocelových přílbic, luků a toulců plných šípů.

"Pokud by nás přepadla, moc by nám to nepomohlo," zavrčel, "ale prý to škodí duši, když dá člověk život bez boje!"

Varovný výkřik hlídky zazněl přesně při východu slunce. Za dlouhou špicí nízkého ostrova na levoboku se vynořil dlouhý, nebezpečně vyhlížející tmavý stín. Byla to nízká, hadovitě štíhlá galej s vyvýšenou palubou, táhnoucí se od příde k zádi. Pod úder čtyřiceti párů vesel se rychle blížila a kolem lodního zábradlí bylo vidět zástup nahých černých válečníků, kteří skandovali válečný pokřik a rytmicky bušili oštěpy do oválných štítů. Na hlavním stěžni se třepotal dlouhý rudý prapor.

"To je Bélite," vykřikl Titus a zbledl. "Rychle! Otočte loď. Tam do ústí té říčky! Když se nám podaří vylodit se tam dříve, než nás dostihnou, zachráníme aspoň holé životy!"

Argus ostře zahrnul vpravo a zamířil přímo k čáře příboje, který se pěníl podél pobřeží porostlého palmami. Titus přecházel netrpělivě po palubě a pobízel zadýchané muže u vesel k ještě většímu vypětí. Kapitánův černý plnovous se ježil a oči se mu blýskaly.

"Dejte mi nějaký slušný luk," dožadoval se Conan, "není to mužská zbraň, co se mě týče, ale trochu jsem se naučil střílet mezi Hyrkand'any a velice bych se divil, kdybych támhle na té palubě neozdobil peřím chlapa, nebo dva."

Stojíc na zádi, pozoroval hadovitou loď pronásledovatelů, která lehce klouzala po vlnách a jakkoliv byl suchozemec, bylo mu jasné, že Argus tento závod musí prohrát. V té chvíli začaly první šípy vystřelené z pirátské lodi se svistotem padat do vody, necelých deset metrů za zádi Argusu.

"Uděláme lépe, když se jim rovnou postavíme," zavrčel Cimřeňan, "jinak tady pochcípáme všichni se šípy v zádech a kde bude pověstné oko za oko, zub za zub?"

"Zaberte pořádně, vy psi!" zařval Titus s divokými gesty svých chlupatých pěstí. Vousatí veslaři sténali a veslovali ze všech sil, svaly a šlachy napjaté k prasknutí, zalévání proudy potu, který jim prýštil ze všech pórů. Všechny části malé silné galeje praskaly a vrzaly, jak se v marné snaze o útěk hnala vodou. Vítr utichl, plachta se ochable třepotala na stožáru. Nelítostní pronásledovatelé se blížili blíž a blíž a pronásledovaná loď byla stále ještě dobrou míli od spásného břehu, když jeden z veslařů vydal podivný chrčivý zvuk a upadl přes držadlo vesla. Z krku mu trčel dlouhý šíp s rudým opeřením. Titus skočil na jeho místo a Conan, doširoka rozkročený na rozkývané zádi zvedl luk. Teď už viděl na palubě piráta všechny podrobnosti. Veslaři byli chráněni řadou zvednutých vesel, ale válečníci, rozčileně poskakující po palubě, byli zcela nekryti. Byli divoce pomalováni, většinou nazí, jen s ozdobami z peří, vyzbrojeni převážně oštěpy a oválnými štíty.

Na vyvýšené plošině na přídi stála štíhlá postava, jejíž bílá kůže zářila v neskutečném kontrastu k tmavým, lesklým tělům černochů okolo ní. To byla bez pochyby Bélite. Conan natáhl tětívu, až se přiložený šíp dotkl jeho ucha. Pak jej cosi neurčitěho zadrželo a on prohnal šípem tělo vysokého oštěpníka stojícího vedle ní.

Metr za metrem doháněla pirátská galej menší loď. Šípy se sypaly na Argus jako déšť a výkřiky raněných se ozývaly stále častěji. Všichni kormidelníci byli raněni a Titus se pokoušel ovládat sám těžké

kormidelní veslo. Z úst se mu řinuly divoké kletby, nohy zapřené pevně do paluby byly klubkem napínaných svalů. Pak, když dlouhý šíp zasáhl jeho odvážné srdce, pustil kormidlo a se slabým vzlyknutím se mrtev zřítíl na palubu. Argus ztratil směr a do jeho boků začaly divoce narážet vlny. Zbylí muži posádky začali křičet v začínající panice a v té chvíli se Conan ujal vedení zcela charakteristickým způsobem.

"Vzhůru, mládenci," a se zadrnčením tětiny vypustil další šíp. "Chyt' se každý své oceli a dáme těm psům aspoň trochu zabrat, dřív než nám podřežou krky! Je zbytečné, abyste dál ohýbali záda! Stejně by nás každou chvíli dostihli!"

Námořníci v zoufalství opustili vesla a chopili se zbraní. Bylo to odvážné a obdivuhodné, nicméně marné. Měli čas právě tak vystřelit jednu salvu šípů, než je piráti dostihli. S neovládaným kormidlem se Argus divoce převaloval napříč vln a ocelí okovaná příď piráta narazila přímo do jeho středu. Vržené háky s lany se zasekly do dřeva. Z nízkých stříl se vyřinul pravý vodopád šípů, které snadno pronikaly silnými koženými kabáty ke zkáze odsouzených námořníků a pak na palubu Arga naskákala smečka černých pirátů s oštěpy v rukou, aby dokončila dílo zkázy. Na palubě piráta leželo několik mrtvých, jako důkaz Conanova střeleckého umění.

Boj na palubě Arga byl krátký a krvavý. Těžkopádní námořníci nebyli pro vysoké divochy valnými soupeři a byli pobiti do posledního muže. Boj se však v závěru podivně změnil. Conan, stojící na ochozu Arga byl právě v úrovni paluby pirátské lodi. Když okovaná příď nepřátelské galeje narazila do boku své oběti, byl Conan připraven. Široce rozkročen očekával náraz a při rachotu tříštícího se dřeva odhodil luk, který svíral v ruce. Vysoký černoch, který přeskočil zábradlí, byl v letu zasažen širokým mečem, a to s takovou silou, že tělo padlo na palubu Arga a nohy na palubu pirátské lodi. Pak ve výbuchu divokosti, který za sebou nechával jen sténající raněné a mrtvé, přeskočil Conan lodní pažení a jediným skokem se přenesl na palubu Tygřice.

V okamžiku se stal cílem záplavy bodajících oštěpů a svištících válečných kyjů. Pohyboval se však jakoby v oslepující věži spletené z modravých záblesků obratné čepele. Oštěpy se buď lámaly na jeho pancíři nebo zasahovaly prázdný prostor, zatímco jeho meč zpíval svou píseň smrti. Na Conana sestoupilo divoké a slepé šílenství.

Před planoucíma očima závoj rudé mlhy, roztínil lebky, drtil hrudi, odtínal končetiny a páral břicha. Tak jako sekáč kráčí s kosou obilným polem, tak kráčel Conan palubou Tygřice. Místo kosy třímal meč a paluba za ním byla pokryta krví a mozky těch, kteří se mu postavili do cesty. Nezranitelný ve svém pancíři, široká záda opřená o stěžeň pirátské lodi, vršil u svých nohou hromadu mrtvých, až konečně jeho nepřátelé, zadýchaní a zpocení ustoupili, plni nenávisti a strachu.

A pak, v okamžiku, kdy pozvedli své oštěpy k osudnému hodu, ve chvíli, kdy se Conan chystal k poslednímu výpadu, aby zemřel, jak by si to přál velký Crom, ostrý výkřik zastavil zvednuté paže. Všichni, ztuhli jako sochy. Černí bojovníci s oštěpy v napřažených rukou, obrovský válečník s mečem, z jehož čepele kanula krev, v pozdvižené pravici.

Do popředí vyskočila Bělít. Rukou odstrčila oštěpy svých bojovníků a obrátila se ke Conanovi. Hrud' se jí divoce dmula, oči jí plály. Conanovo srdce bylo v jediném okamžiku naplněno obdivem. Bylá štíhlá a přece urostlá jako bohyně. Pružná, ale plná ženských půvabů. Jediným jejím oděvem byl široký pás z rudého hedvábí. Při pohledu na smetanové paže a plná, krásná ňadra, se v Conanovi, navzdory jeho situaci, probudila palčivá touha. Záplava vlasů černých jako stygická noc, jí volně splývala na široká ramena. Tmavé oči se vpíjely do očí Cimmeřanových.

Byla nezkrotná jako pouštní vítr, krásná a nebezpečná jako černý panter. Přiblížila se k němu, aniž by věnovala jediný pohled jeho tělu rudému krví černých válečníků. Její klenutý bok se dokonce opřel o krvavou čepel, tak blízko přistoupila ke Conanovi. Rty se jí pootevřely, když se zahleděla do jeho zachmuřených, hrozivých očí. "Kdo jsi? U Ishtary, projela jsem moře od pobřeží Zingary až k vesnicím vzdáleného jihu, ale nikdy jsem neviděla jediného muže, který by se ti mohl rovnat. Odkud přicházíš?"

"Z Argosu," odpověděl krátce, stále připraven k obraně pro případ, že by se pokoušela jej obelstít.

Stačí, aby její štíhlá ruka zamířila k drahokamy zdobené rukojeti dýky, která jí vyčnívala z pásu a jediný úder Conanovy obrovské dlaně ji srazí v bezvědomí na palubu. Ve skutečnosti Conan necítil strach.

Svémi svalnatými pažemi svíral tolik žen všech národů a ras, že bezpečně poznal oheň, který zářil v očích

téhle.

"Ty nejsi zhýčkaný Hybořan!" zvolala. "Jsi divoký a tvrdý jako šedý vlk. Tyhle oči nikdy nezeslábly v městském osvětlení a tvoje svaly nezměkly životem v mramorových zdech!"

"Jsem Cimmeřan a jmenuji se Conan," odpověděl.

Pro obyvatele rovníkových zemí byl sever mlhavou, napolo mýtickou krajinou, zabydlenou divokými modrookými obry, kteří čas od času sestupovali ze svých ledovcových pevností s pochodní v jedné a mečem v druhé ruce. Nájezdy severanů nikdy nezasáhly daleko položený Shem a tak tato dcera Shemu nerozlišovala mezi Aesiřanem, Vaniřanem nebo Cimmeřanem. S neselhávajícím instinktem prapůvodního ženství vycítila, že právě našla svého druha. Jeho rasa pro ni neznamenal nic, snad kromě toho, že ho opředla vůní exotických krajů.

"Já jsem Bělít!" zvolala tak, jak by jiná zvolala "já jsem královna!" "Pohled' na mne, Conane!" rozpráhla doširoka paže. "Jsem Bělít, Královna Černého pobřeží. Ó, Tygře severu, jsi chladný jako ta zasněžená pohory, která tě odchovala. Obejmi mě a rozdrť v milostném objetí. Pojď se mnou na konec světa, popluj se mnou na kraj oceánů! Jsem královna ohněm, ocelí a bojem – buď mým králem!"

Conanovi oči pátravě přelétly kruh krví zbrocených pirátů, který jej obklopoval. Hledal známky nepřátelství nebo žárlivosti. Nenašel nic takového. Divokost zmizela z ebenových tváří. Uvědomil si, že pro tyto muže byla Bělít něčím víc, než obyčejnou ženou, byla bohyní, jejíž vůle byla zákonem. Vrhhl pohled zpět na Argus, jímž zmítaly zkrvavené vlny, paluba nakloněná v podivném úhlu, připoutaný k Tygřici záchytnými háky. Zrak mu sklouzl k pobřeží, ohraničenému bílou pěnou příboje a vrátil se k postavě ženy stojící před ním a jeho duše barbara se zachvěla. Plout modrou hladinou nekonečného oceánu podél Smaragdových břehů ozářených paprsky žhavého slunce s touhle bílou mladou tygřicí –milovat, smát se, toulat se bez cíle a bojovat...

Poslední rudé krůpěje skanuly z čepele širokého meče. "Popluji s tebou."

"Hó, N'yago!" její hlas zazněl jako puštění šediví vlci. "Přines byliny a ošetři zranění svého pána! A vy ostatní přineste na Tygřici kořist, abychom mohli odrazit!"

Zatímco Conan seděl opřen o stěžen a starý šaman mu ošetřoval sečné rány na rukou a na pažích, náklad nešťastného Arga byl přenesen na Tygřici. Tam byl uskladněn v malých kójích v podpalubí. Mrtví, ať už to byli piráti nebo námořníci z Arga, byli naházeni přes palubu, do vody zpěněné rozdivočelými žraloky, a ranění černoši byli uloženi v řadě na palubě, aby mohli být šamanem postupně ošetřeni. Háky byly uvolněny a Argus byl ponechán svému osudu. Tygřice se vydala na jih, poháněna rytmicky se zvedajícími čtyřiceti páry vesel.

V té chvíli se Bělít vrátila ke Conanovi. Oči jí plály jako divoké kočky za noci, když ze sebe strhla všechny ozdoby, vyzula sandály a odepjala pás. To vše pak hodila před Conana. Pak se pozvedla na špičky, ruce vztáhla k nebi, strnula jako nahá socha a vykřikla na svou divokou posádku:

"Vlci modrého oceánu, teď vám zatančím, zatančím vám zasnubní tanec Bělít, té, jejímiž předky byli králové Asoduku!"

A tančila, vířila jako písečný vír, jako divoký plamen, její tanec byl tancem stvoření i smrti, bílé nohy se vznášely po zkrvavené palubě a ti, kteří umírali, zapomněli na smrt a hleděli na ni u vytržení. Pak, ve chvíli, kdy první hvězdy prorazily modravým sametem večerního nebe a její tělo se v jejich záři proměnilo v bělavý plamen, s divokým výkřikem se vrhla Conanovi k nohám. Jeho touha přehlušila vše ostatní, snadno, jako dítě, ji zadýchanou zvedl z paluby a bezohledně přitiskl na svou ocelí pokrytou hrud'.

2. Černý lotos

V těch mrtvých hradbách, kde se kámen věkem drolí,
mé oči vnořily se v černé prokletí
a podivná síla sevřela mi hrdlo, jak milence bych spatřila,
šťastného v cizím objetí.
– Bělítina píseň –

Tygrice vládla moři a černé pobřežní kmeny se trásly hrůzou. Tamtamy duněly noc co noc a pralesy se nesla zvěst, že mořská d'áblice našla druhá – muže z ocele, jehož divokost předčila divokost raněného lva. Ti ojedinělí šťastlivci, kteří se zachránili ze zmasakrovaných stygických lodí, vyslovovali Bělino jméno mezi proudy kleteb a stejně mluvili o bílém válečníku s divokýma modrýma očima. Vládcové Stygie si tohoto muže pamatovali roky a roky a jejich paměť byla jako jedovatý strom, který měl přinést v budoucnosti krvavé ovoce.

Zatím však Tygrice, právě tak nepolapitelná, jako nespoutaný vítr, křižovala podél jižního pobřeží. Jednoho dne zakotvila v ústí ne zrovna přívětivé řeky, jejíž břehy byly pokryty neprostupnými pralesy, jako jediným zeleným závojem tajemství.

"To je ústí řeky Zarkheby. A ta řeka je sama smrt," řekla Bělita. "Její vody jsou jedovaté. Vidiš, jak černý a kalný je její proud? V té vodě žijí jen jedovatí plazi. Černí lidé se jí vyhýbají. Jednou před mou lodí prchala stygická galej a aby se zachránila, plula proti proudu, až nám zmizela z očí. Zakotvila jsem tady, přesně na tomhle místě a čekala jsem. O několik dnů později přinesl galej černý proud. Paluba byla prázdná, zbrocená krví. V podpalubí jsme našli jednoho muže. Byl vysílený k smrti a šílený. Bez přestání vyrážel nesouvislé výkřiky a zemřel toho dne večer. Vzácný náklad lodi byl netknutý, ale celá posádka tajemně a nevysvětlitelně zmizela. Můj statečný milence, říká se, že tam nahoře proti proudu leží prastaré opuštěné město. Slyšela jsem vyprávět o obrovských věžích a mohutných hradbách. Pár námořníků se odvážilo plout alespoň kus cesty proti proudu. My nemáme strach, Conane, pojď, poplujme a prohledejme to město!"

Conan souhlasil. Většinou souhlasil s jejími plány. Ve společných akcích byla ona mozkiem a on paží, která její nápady realizovala. Málo mu záleželo na tom, kam plují a s kým bojují, pokud pluli a bojovali. Byl to krásný život.

Boje a nájezdy oslabily posádku. Zbývalo asi osmdesát černých válečníků, sotva dost na ovládnutí dlouhé galeje. Ale Bělita nechtěla ztrácet čas dlouhou cestou na jih k ostrovním královstvím, kde vždy po čase verbovala své bukanýry. Byla posedlá touhou do novém dobrodružství a tak Tygrice vplula do pochmurného ústí řeky. Celá posádka pracovala u vesel a s námahou překonávala síly širokého proudu. Brzo propluli první zákrutou řeky a moře se jim ztratilo z dohledu. Západ slunce je zastihl již dál proti proudu, kde bojovali s neklidnou vodou, navíc se museli vyhýbat častým písčínám, na kterých se vyhřívali podivní mohutní plazi. Za celou dobu nespátali ve vodě jediného krokodýla, na břehu jediné čtyřnohé zvíře, ve vzduchu jediného ptáka. Pluli dál v nejhlubší temnotě, která vždy v tropech předchází východu měsíce. Břehy byly jedinou pevnou hradbou temnoty a z té temnoty se ozývaly tajemné zvuky, šustot a kradmé kroky. Místy zahlédli světélkování podobné leskům očí živých tvorů. Jednou zaslechli divoký nelidský výkřik. Byl to křik veliké opice, řekla Bělita a dodala, že duše zlých lidí jsou uvězněny v tělech těchto člověku podobných tvorů, aby nesly trest za své zločiny. Conan o tom pochyboval. Kdysi totiž viděl takovou opici v jednom hyrkánském městě. Byla uvězněna ve zlaté kleci a v jejím zjevu ani ve zvucích, které vydávala, nebylo nic z té divoké zlomyslnosti, ozývající se v podivném smíchu, který se nesl černou džunglí.

Jako krvavý kotouč vyšel měsíc a okolní džungle jako by čekala jen na tuto chvíli. Propukla pravá bouře zvuků – řev, vytí a divoký jekot k smrti děsily černé válečníky. Všechny ty zvuky, jak si Conan uvědomil, však přicházely z větší vzdálenosti. Jako by se i zvířata stejně jako člověk vyhýbala černým vodám řeky Zargheby.

Jak měsíc pomalu vystupoval nad černé koruny stromů a kývajících se větví, rozlil svou stříbrnou zář i po hladině řeky. Její vlny se proměnily ve světélkující chaos vírů a bublin, které změnily proud v neskutečnou cestu, stvořenou ze zářících drahokamů. Vesla se nořila do třpytné vody a zvedala se jako pokrytá sněhem a ledem. Pera v čelenkách černochů se kývala ve větru a ozdoby na jejich tělech a zbraních studeně zářily.

Chladné světlo rozsvítilo ledový oheň v drahých kamenech, které zdobily Bělity dlouhé vlasy, jak ležela na leopardí kožešině, položené na palubě. Ležela opřena o lokty, bradu v dlaních a hleděla do tváře Conanovi, který odpočíval vedle ní. Černá hříva mu povlávala ve větru. Bělity oči byly černými drahokamy, zářícími v měsíčním svitu.

"Kolem nás se vznáší násilí a tajemství, Conane, a my plujeme do království hrůzy a smrti," řekla. "Máš

strach?"

Jeho pancíř a chrániče tiše zazvonily, jak pokrčil rameny. Pokrčení ramen a tiché zazvonění zbroje bylo jeho jedinou odpovědí.

"Ani já se nebojím," řekla zamyšleně. "Nikdy jsem se nebála. Příliš často jsem se dívala smrti do tváře. Bojíš se bohů, Conane?"

"Nešlapu na jejich stíny," odpověděl obrovský barbar vyhýbavě. "Někteří bohové mají dost síly na to, aby uškodili, jiní na to, aby pomohli. Alespoň to tvrdí kněží. Hyborský bůh Mitra musí být silný bůh, když jeho lidé vybudovali města skoro po celém světě. Ale i Hybořané se bojí Seta. A Bel, bůh zlodějů, je dobrý bůh. Když jsem byl zlodějem v Zamoře, hodně jsem se o něm naučil."

"A co tví bohové? Nikdy jsem tě neslyšela se jich dovolávat."

"Jejich vládcem je Crom. Žije na nejvyšších horách. Proč o něm mluvit? Málo se stará o to, zda člověk žije nebo umírá. Je lepší o něm mlčet, než přivolávat na sebe jeho pozornost. Spíš ti sešle zkázu, než štěstí. Je pochmurný a bez lásky, ale při narození vdechne člověku do duše sílu bojovat a zabíjet. Co jiného by si člověk mohl od svého boha přát?"

"A co svět, který leží za řekou smrti?" naléhala Bélit.

"Naděje nemá ve víře mého lidu mnoho místa ani na tomto, ani na onom světě," odpověděl. "Na tomto světě lidé zápasí a strádají, štěstí většina z nás nachází jen v okamžicích válečného šílenství. Duše mrtvých pak vstoupí do šedivého, mlhavého království mračen a ledových větrů, aby věčně zachmuřeny bloudily věčností."

Bélit se zachvěla. "Život jakkoliv těžký, je lepší, než takový osud. V co vlastně věříš ty, Conane?"

Pokrčil rameny, "Poznal jsem mnoho bohů. Ti, kteří je popírají, jsou stejně slepí, jako ti, kteří v ně věří příliš silně. Netoužím vědět, co bude po smrti. Může tam být věčná temnota, jak prohlašují nemedijští skeptici, Cromovo království mračen a ledu, nebo sněhové pláně a prostorné síně Vazhalu, jak věří nordheimští. Nevím a nestarám se o to. Dokud žiji, chci žít naplno. Chci vychutnávat šťavnaté maso a ostré víno, chci cítit žhavé objetí bílých paží a bláznivé vzrušení boje, v němž čepele mečů blýskají modře a rudě. Pak jsem spokojen. Nechme otázky skutečna a neskutečna učitelům, kněžím a filozofům. Myslím si tohle: jestli je život iluzí, iluzorní svět je pro mě skutečností. Žiju, hoří ve mně život, miluji, bojuji – a jsem spokojen."

"Ale bohové jsou skuteční," řekla, sledujíc vlastní proud myšlenek. "A mezi nimi nejvýše stojí bohové Shemitů – Ishtar a Ashtoreth a Derketa a Adonis i Bel je bůh, protože se zrodil v pradávném Shumiru, před dávnými a dávnými časy. Odsud se vydal do světa, rozesmátý s kudrnatým vousem a šibalským očima, aby kradl drahé kameny králům dávných časů."

Jistě existuje posmrtný život, vím to. A také vím, Conane z Cimmerie," lehce se pozvedla na kolena a objala jej pružnými pažemi, "že moje láska je silnější než smrt. Ležela jsem v tvých pažích, zadýchaná divokostí naší lásky, objímal jsi mě, drtil a vždy znovu dobýval. Při tvých žhavých a zraňujících polibcích se má duše chvěla na tvých rtech! Mé srdce je spojeno s tvým a má duše je částí duše tvé. Kdybych ležela chladná ve spánku smrti a tys bojoval o život, vrátila bych se z nekonečna, abych ti stála po boku – ano, i kdybych se plazila pod rudými plachtami na krystalovém moři ráje nebo na ohnivých vlnách pekelného oceánu! Patřím tobě a žádní bohové tohoto světa nás nerozdělí!"

Z přídě, kde stála hlídka, zazněl náhle výkřik. Bélit se svezla stranou, když Conan vyskočil, a meč jako dlouhý stříbrný záblesk v měsíčním světle vyletěl z pochvy. Vlasy se mu zježily, když pohlédl tím směrem. Černý válečník se zmítal nad palubou držen něčím, co vypadalo jako černý ohebný kmen stromu, klenoucí se přes lodní zábradlí. Vzápětí pochopil, že je to obrovský had, který vylezl po lodním boku a sevřel nešťastného bojovníka do strašlivých čelistí. Obrovské vlhké šupiny se v měsíčním světle jedovatě leskly, když se jeho tělo vztyčilo vysoko nad palubou, zatímco nešťastný námořník křičel a zmítal se jako myš v čelistích hroznýše. Conan se rozběhl na příd, rozmáchl se obrovským mečem a zaťal čepel do poloviny průměru hadího těla, silného téměř jako trup dospělého člověka. Krev zalila palubu i zábradlí, když se obluda ve smrtelné křeči vymrštila i se svou obětí do výšky a ponořila se do řeky. Voda v tom místě se zčeřila krvavou pěnou a muž i plaz zmizeli pod hladinou.

Conan pak sám držel hlídku na přídě, ale žádná další hrůza už nevylezla z kalných hlubin. Když nebe nad

džunglí zruřovělo úsvitem, spatřil Conan mezi větvemi stromů černé zuby podivných věží. Vzbudil Bělít, která spala přímo na palubě, zahalena do svého šarlatového pláště. Postavila se s planoucíma očima vedle něj k zábradlí. Její rty se už už otvíraly, aby přikázala bojovníkům ozbrojit se oštěpy a luky, pak se její krásné oči rozšířily údivem.

To, na co se dívala, byl pouze jakýsi stín města, jak zjistili, když obepluli výběžek porostlý hustou džunglí a zamířili do hluboké zátoky pod hradbami. Řasy a chomáče vodních trav rostly mezi troskami sloupů a na dláždění, které kdysi tvořilo ulice, náměstí a promenády. Ze všech stran se džungle plížila do města, jen pohled od řeky byl volný. Trosky budov a chrámů byly pokryty jedovatou zelení. Tu a tam se rýsovaly proti rannímu nebi opile nakloněné věže a osamělé pilíře se tyčily k obloze mezi rozpadlými zdmi. Na ústředním náměstí stála mramorová pyramida, na špičce zakončená štíhlým sloupem. Na vrcholku sloupu sedělo či dřepělo něco, o čem si Conan zprvu myslel, že je to socha. Pak jeho bystré oči zjistily, že je to živé.

"Je to veliký pták," řekl jeden z bojovníků, stojících u zábradlí.

"Je to obrovský netopýr," tvrdil jiný.

"Je to opice," řekla Bělít.

Přesně v té chvíli stvoření rozeplalo mohutná křídla a kolísavým letem zmizelo v džungli.

"Okřídlená opice," řekl starý N'yaga nejistě. "Měli jsme si raději podříznout hrdlo, než se vydat na tohle místo. Je prokleté."

Bělít se vysmála jeho obavám a přikázala posádce přistát s galérou u pobřeží a připoutat ji ke ztrouchnivělým kůlům. První vyskočila na břeh, těsně následovaná Conanem. Za nimi se vylodili i ebenoví piráti s oštěpy připravenými k ráně, bílá pera vlající v ranním větru. Jejich oči však s nejistotou sledovaly hustou okolní džungli.

Nad vším se vznášelo ticho tak hrozné, jako ticho v doupěti spícího hada. Bělít se vyjímala mezi zříceninami pitoreskně. Její štíhlé tělo překypující životem podivně kontrastovalo s okolní zkázou a rozkladem. Slunce nad džunglí vycházelo pomalu, jakoby neochotně a zaplavovalo věže matnou, zlatou září, která nestačila rozptýlit hluboké stíny plížící se mezi rozpadlými budovami. Bělít ukázala na štíhlou válcovou věž, nakloněnou na rozpadajících se základech. K její patě vedlo schodiště ze širokých stupňů, popraskaných a zčásti zarostlých travou. Schodiště bylo lemováno zborceným sloupovým řádkem. Nahoře stál mohutný oltář. Bělít svižně vyběhla nahoru a zastavila se před ním.

"Tohle byl chrám Pradávných," řekla. "Podívej – tady po stranách oltáře vidíš stružku na krev. Všechny deště posledních staletí z ní nesmyly ty tmavé skvrny. Zdi se dávno rozpadly, ale tenhle mohutný kámen vzdoruje času i živlům."

"Kdo byli ti Pradávní?" ptal se Conan.

V bezradném gestu rozhodla štíhlá paže. "O tomhle městě se nemluví ani v legendách. Ale všimněte si těch otvorů po stranách. To jsou otvory pro ruce. Kněží často ukrývali pod oltáře své poklady. Chopte se toho, vy čtyři, a zkuste, zda se vám podaří oltářem pohnout."

Ustoupila stranou, aby udělala místo a pohlédla vzhůru na věž, která se nad nimi opile tyčila. Tři nejsilnější černoši vložili ruce do otvorů pro ruce – tak podivně nepohodlných pro lidské prsty, když Bělít s ostrým výkřikem uskočila. Ztuhli na svých místech a Conan, který se jim chystal pomoci jako čtvrtý, se otočil s divokou kletbou.

"Tady v trávě je nějaký had," řekla a ustoupila o několik kroků. "Pojď a zab ho. A vy tam, dejte se do toho!"

Conan došel k Bělít a jeho místo zaujmul jeden z černých válečníků.

Zatímco Cimřeňan netrpělivě pročesával trávu a hledal hada, čtyři obrovští černoši se do široka rozkročili a zabrali vši silou. Pod ebenovou kůží se napnuly mohutné pletence. Oltář se nezvedl ze země, ale náhle se překlátil na jednu delší stranu. V téže chvíli se rozlehl dunivý skřípot kdesi nahoře a věž se zřítíla. Pod záplavou rozpadlého zdiva zmizeli všichni čtyři černoši.

Jejich druzi vykřikl v hrůze. Bělítiny štíhlé prsty se zaťaly do Conanovy paže.

"Nebyl tady žádný had," zašeptala, "byla to jen záminka, jak tě dostat stranou. Měla jsem strach.

Pradávní střeží své poklady dobře. Teď odklidíme kamení."

S nadlidským úsilím se jim to nakonec podařilo a vyprostili rozdrcená těla čtyř černých bojovníků. A pod nimi, vytesanou v jednolitém kameni a zalitou krví čtyř lidí, našli piráti kryptu. Oltář, podivně zavěšený na kamenných osách, uložených v kamenných ložích na jedné straně, tvořil její víko. Na první pohled se zdálo, že je krypta plná živého ohně, jak se ranní slunce odráželo na milionech broušených plošek. Před očima ušaslých pirátů leželo nepopsatelné bohatství – brilianty, rubíny, safíry, opály, smaragdy, ametysty a neznámé kameny, které zářily jako oči zlých žen. Krypta byla po okraj naplněna zářícími kameny, které ranní slunce zalévalo tekutým ohněm.

Bélit klesla s výkřikem do krví zbroceného prachu na okraji kamenné schránky a zabořila bílé paže až po ramena do tohoto úžasného jezírka. Když je vytáhla, svírala něco, co vynutilo z jejího hrdla další výkřik. Byla to dlouhá šňůra karmínově zabarvených kamenů, které vypadaly jako kapky sražené krve, navlečené na silném, zlatém drátu. Na jejich povrchu se zlatá sluneční záře změnila ve vodopád krvavých krůpějí.

Bélitiny oči neviděly nic jiného, rozostřily se jako oči ženy, která upadla do naprostého vytržení. Duše Shemitů se vždy poněkud opájela bohatstvím a hmotným nadbytkem a pohled na toto bohatství by otřásl i duši samotného vládce Shushamu.

"Vyberte ty kameny, psi!" Její hlas zhrubl vzrušením.

"Podívejte!" svalnatá černá paže se rozmáchla směrem k Tygřici a Bélit se rychle otočila s tváří zrůzněnou divokým výrazem jakoby očekávala skupinu nepřátel, kteří se chystají připravit ji o její kořist.

Z horní paluby lodi se vznesl temný stín, který tiše klouzal nad zelenou střechou pralesa. "Ta ďábelská opice prohlížela loď," zamumlal černochoz nejistě.

"A co má být," vykřikla Bélit s divokou kletbou a odhrnula si z čela neposlušnou kadeř. "Udělejte nosítka z pláštíků a oštěpů, abychom mohli odnést ty kameny – kam k čertu jdeš?"

"Prohlédnout loď," zavrčel Conan, "ten netopýr mohl prorazit loď pod čarou ponoru – co víš?" Rychle přeběhl vzdálenost k lodi a po praskajícím lodním můstku vyběhl na palubu. Po krátké, ale pečlivé prohlídce divoce zaklel a vrhl nepřátelský pohled směrem, kterým zmizelo podivné netopýří stvoření. Pak se vrátil zpět k Bélit, která dohlížela na vyprazdňování krypty. Náhrdelník si zavěsila kolem krku a kameny teď rudě zářily na jejích bílých nadrech. Jeden obrovský černochoz stál až po stehna v záplavě kamenů a podával je hrst po hrsti těm nahoře. V jeho hnědých dlaních svítila ledová záře, mezi prsty mu propadávaly kapky rudého ohně a s každou hrstí předanou dál, zazářila na slunci nová duha. Zdálo se, že to černý Titán, stojící v samotných ohnivých hlubinách pekla pozvedl vzhůru ruce plné hvězd.

"Ten létající ďábel prorazil všechny sudy s pitnou vodou," řekl Conan, "kdybychom nebyli tak omámeni pohledem na ty kameny, museli bychom ten hluk slyšet. Vodu z řeky pít nemůžeme. Vezmu si dvacet mužů a vydám se hledat do džungle pitnou vodu."

Krátce na něj pohlédla, oči stále ještě zamlženy podivnou vášní a v prstech sevřela rudé kameny na prsou. "Dobrá," odpověděla nepřítomně, jako by jej skoro nevnímala, "já zatím dopravím kořist na palubu."

Džungle se kolem nich zavřela rychle a zlatá sluneční záře se změnila v šedý opar. Liány visely jako hadi z pokroucených větví. Bojovníci postupovali v dlouhé řadě, jeden za druhým a vypadali jako řada neskutečných černých stínů, vedených bílým fantomem.

Nízký porost nebyl tak hustý, jak se Conan obával. Zem byla houbovitá, ale úplně suchá. Směrem od řeky zem neustále stoupala. Tak pronikali hlouběji a hlouběji do zeleného moře, ale po vodě nebylo stále ani stopy. Nenarazili na jediný potůček, ani na jedinou kaluž, byť i stojaté vody. Conan se náhle zastavil a válečníci za ním strnuli jako ebenové sochy. Nastalo napjaté ticho a Conan potřásl podezřívavě hlavou. "Běžte dál," obrátil se na podnáčelníka N'goru, "půjdete přímo kupředu tak dlouho, až vám zmizím z dohledu, pak se zastavíte a počkáte na mě. Myslím, že nás někdo sleduje. Určitě jsem něco slyšel."

Černoši chvilku nejistě přešlapovali, ale pak se vydali na cestu podle jeho příkazu. Když vyrazili kupředu, Conan rychle ustoupil, za kmen mohutného stromu a upřel pohled směrem odkud přišli. Z husté stěny listoví se mohlo vynořit cokoliv. Nepohnul se ani list. Opoдал pomalu slábl zvuk krácejících válečníků. Conan si náhle uvědomil, že vzduch je prosycen podivnou exotickou vůní. Něco mu slabě zavadilo o spánek. Rychle se otočil. Z chomáče zelených stromů s podivnými listy se k němu nakláněly veliké černé květy. Právě jeden z nich se ho dotkl. Zdálo se mu, že se květy k němu blíží, že k němu

naklánějí své pružné stonky. Otvíraly se a šustily, i když bylo naprosté bezvětrí. Rychle uskočil, protože poznal černý lotos, jehož šťáva znamenala smrt a jehož vůně vyvolávala hluboký spánek plný podivných snů. Pak ucítil slabou malátnost, která jej pomalu ovládala. Pokusil se zvednout meč, aby přesekl hadovité stonky, ale ruce mu visely jako bez života podél těla. Otevřel ústa, aby zavolal své druhy, ale ze rtů se mu vydralo jen slabé zachroptění. V následujícím okamžiku se mu okolní džungle náhle a bez jediného varování zamžila před očima. Neslyšel hlasité výkřiky, které se současně ozvaly z nedalekého porostu, kolena se mu podlomila a Conan se zřítíl bezvládně k zemi. V nehybném vzduchu se nad jeho hlavou tiše kývaly obrovské černé květy.

3. Hrůza v džungli

Což byl to jenom sen, jímž omámil mě lotos černý?
Ten sen já proklínám, zlehčil můj život obyčejný.
Proklínám každou hodinu, kdy krev – ty slzy z rubínu,
nerodí lesklá čepel a píseň bojová nečeří žití klidnou hladinu.
– Bělita píseň –

Na počátku to byla jen věčná temnota nekonečné prázdnoty, kterou se řítily jen kosmické bouře. Pak se v nekonečném prostoru začaly tvořit podivné, zrudné a nepochopitelné tvary, převalovaly se a houstly v nicotě, jako by sama temnota nabírala hmotnou podobu. Nesmírný vítr vál a tvořil víry, rotující kužele řvoucí temnoty. Z nich se vytvořil Tvar a Rozměr. Náhle jako mraky po bouři, rozplynula se temnota a na břehu široké řeky protékající nekonečnou plání se zjevilo město z tmavozeleného kamene. Toto město bylo obydleno stvořeními mimozemského zjevu.

Byli vyvrženi na kus hmoty, který zatím obývalo lidstvo, ale jejich zjev nebyl nikterak lidský. Měli křídla a jejich rozměry se nedali posuzovat lidskými měřítky. Nebyla to postranní vývojová větev prazvláštního stromu, jehož hlavní větev představovalo lidstvo, ale naplno rozkvetlý vývojový strom, který nevzešel ze země našeho světa. Když si odmyslíme křídla, připomínaly tyto bytosti člověka tak, jak připomíná člověk gorilu. A přesto, v době, kdy oživovaly ulice svého města, prapředci lidstva se stále ještě pohybovali ve vodách pramoří.

I tyto bytosti byly smrtelné, jako ostatně každý, stvořený z masa a krve. Žily, milovaly a umíraly, ačkoliv délka jejich života byla nesmírná. Pak přišla po nesčetných miliónech let změna. Situace s podmínky se začaly měnit. Celý poklidný obraz života se roztrásl a rozostřil jako obraz na větrem rozevláté oponě. Přes planinu a město se přehnaly vlny tak, jak se valí vlny nad žlutým pískem pláží a každá taková vlna přinesla další změny. Kdesi v zemské kůře se posouvaly magnetické póly, s nimi a za nimi se pomalu přesouvaly i obrovské ledovce a ledová pole.

Klima kolem řeky se změnilo. Pláně se postupně změnily v močály, které se hemžily obojživelníky a plazy. Tam, kde se vlnily šťavnaté louky, rozbujely s divokou silou porosty, které se rychle změnily v husté pralesy. I na obyvatelích města se projevíly změny. Neodešli do příznivějších míst. Příčina nepochopitelná lidské logice je připoutala k městu a tím je zároveň předurčila ke zkáze... A tak, jak se kdysi bohaté a mocné město propadalo hlouběji a hlouběji do bahna močálů a věčného šera pralesů, tak se jeho obyvatelé postupně propadali do zmatků a jejich život se začal řídit zákony džungle. Nesmírné zemětřesení otřáslu zemi. Noci byly osvětleny záblesky a žhavou lávou z nespočetných vulkánů, které ozdobily temný obzor ohnivými pilíři.

Tak se zřítily vnější valy a nejvyšší věže města. Vody řeky zčernaly jakousi látkou, vyplavenou z hlubin země a i chemické složení vody, kterou obyvatelé města pili celé věky, se podstatně změnilo.

Mnozí, kteří ji pili, zemřeli. Ti, kteří přežili, se začali měnit. Nejdříve pomalu, pak stále rychleji a změna byla hrozná. Jak se přizpůsobovali změněným podmínkám, klesli hluboko pod svou původní úroveň. Ale životně důležitá tekutina způsobila změnu mnohem horší a to od generace ke generaci. Ti, kteří byli okřídlenými bohy, se změnili v létající demony. Jediné, co jim zbylo po dávných předcích, bylo nesmírné množství znalostí, teď však už nesouvislých a pokroucených, které je teď vedly po podivných cestách.

Snad proto, že tento národ dosáhl výšin, o kterých se lidstvu ani nesnilo, poklesl mnohem níž, než si člověk dovedl představit v těch nejhroznějších snech. Vymírali nesmírně rychle, stali se z nich kanibalové, kteří se požírali a vedli mezi sebou příšerné boje ve vlhkých a temných hlubinách okolních pralesů. Nakonec se v lišejníkem obrostlých ruinách plížil poslední strašidelný stín – zakrnělý, odporný a zatracený výtvar přírody.

Pak se v těch místech objevil poprvé člověk. Muži tmavé pleti, ostrých profilů, oblečení v kožených pancířích ozdobených mědí a s luky v rukou. Válečníci dávné Stygie. Byla jich hrstka – padesát divoce vyhlízejících mužů vyhublých hladem a přestálou námahou, špinavých a roztrhaných po dlouhém pochodu džunglí. Mnozí z nich ještě s obvazy splenými zaschlou krví, které svědčily o přestálých bojích. Jejich myšlenky byly plné války a utrpené porážky, strádání a útěku před silnějším kmenem, který je hnál daleko na jih tak dlouho, až se ztratili v zeleném moři pralesů a řek.

Zesláblí a vyčerpaní ulehli uprostřed ruin, kde se ve světle úplňku rozvíjely rudé květy, kvetoucí jednou za sto let a spánek je pohltit. Zatímco spali, vyplížila se ze stínů odporná postava s rudě planoucíma očima a prováděla okolo každé spící postavy i ve vzduchu nad nimi své příšerné obřady. Na temné obloze visel obrovský měsíc a zaléval džungli barvou krve a neproniknutelnými stíny. Nad spícími postavami se leskly karmínové květy jako krvavý vodopád. Pak měsíc zašel a z očí zloducha se staly planoucí rubíny, zasazené v ebenu noci.

Když nad řekou rozprostřelo ráno svůj bílý závoj, muži byli pryč. Jen chlupatá, okřídlená obluda seděla uprostřed kruhu padesáti obrovských skvrnitých hyen, které zvedaly roztřesené čenichy k zachmuřenému nebi a vyly jako duše v očištění.

Pak začal výjev stíhat výjev tak rychle, že se daly těžko sledovat. Zmatený pohyb, chaos a vír stínů a světla na pozadí tmavého pralesa zelených ruin a kalné řeky. V dlouhých kanoích zdobených rozšklebenými lebkami připluli proti proudu řeky černí muži. Jiní se plížili pralesem s oštěpy v pěsti. Všichni prchali v hrůze před rudýma očima a trhajícími tesáky. Stíny se chvěly výkřiky umírajících, tiché kroky měkkých tlap se nesly okolím, rudé upíří oči rudě plály. Za svitu měsíce, na jehož pozadí se noc co noc objevoval stín, podobný nesmírnému netopýru, se odehrávaly příšerné hostiny.

Jednoho dne se na pozadí této impresionistické krajiny a dějů objevila na řece za ostrým výběžkem pralesa dlouhá galéra, ozářená vycházejícím sluncem. Kontrast, kterým působila v okolní krajině, ještě zdůrazňoval zástup černých mužů na palubě a bílý obr v modře se lesknoucí zbroji, stojící nehybně na přídi.

Až v tomto okamžiku si Conan uvědomil, že sní. Až do této chvíle si ani v nejmenším neuvědomoval existenci vlastního já. Vědomí se mu však vrátilo ve chvíli, kdy spatřil sám sebe na prkenné palubě Tygřice, zatím se neprobudil, ale byl schopen rozeznat od sebe skutečnost a sen. Jak se mu pomalu vracelo vědomí, scéna se náhle změnila. Viděl mýtinu v pralese, kde stál N'gora a devatenáct černých kopiníků, kteří nehybně stáli a zdálo se, že na něco čekají. Uvědomil si, že je to on, na koho čekají a v témže okamžiku se z nebe snesla okřídlená hrůza. Nehybnost a ticho byly porušeny výkřiky hrůzy. Jako lidé zachvácení panikou odhazovali bojovníci zbraně a nazdařbůh prchali džunglí. V patách se jim držela obluda, jejíž křídla jim pleskala nad hlavami.

Pak se celý výjev změnil ve zmatek a rozostřil se a Conan se namáhavě pokoušel sebrat vědomí a probudit se jako v mlze. Viděl sám sebe ležet pod rozvlněným chomáčem černých květů a viděl také odporný stín, který se k němu plížil podrostem. S divokým vzepětím všech sil, přetrhl neviditelná pouta, která ho spojovala se spánkem a otevřel oči.

V pohledu, který vrhl okolo sebe, byl úžas. Nad hlavou se mu stále kývaly lotosové květy, a proto se rychle odvalil stranou.

Ve vlhké, houbovité – půdě opodál objevil otisk zvířecí tlapy. Zvíře se zřejmě chystalo vylézt z houští, ale v posledním okamžiku se stáhlo zpět. Stopa, pokud mohl Conan odhadnout, patřila neuvěřitelně mohutné hyeně.

Z plných plic vykřikl N'gorovo jméno. Džunglí vládlo hluboké, nehybné ticho, ve kterém se jeho výkřiky rozléhaly slabě, prázdně a bezmocně. Slunce nebylo vidět, ale jeho smysly, dlouho cvičené v divočině mu říkaly, že den se chýlí ke konci. Pocítil paniku, když si uvědomil, že ležel beze smyslů celé hodiny.

Spěšně se vydal po stopách válečníků, které se jasně rýsovaly ve vlhké půdě před ním. Táhl se v jednoduché řadě a on za nedlouho vyběhl na pralesní mýtinu. Tam se zastavil, jakoby zasažen bleskem, protože na první pohled poznal mýtinu, kterou viděl ve svém lotosovém snění. Mýtinu byla poseta štíty a oštěpy odhozenými v naprostém zmatku.

Podle stop, které vedly z mýtiny do hloubi džungle, poznal Conan, že bojovníci skutečně prchali v divém zmatku. Stopy vedly jedny přes druhé a slepě se točily mezi stromy, pak vyběhl Conan nečekaně a náhle z pralesa a ocitl se na úpatí skalnatého pahorku. Úbočí stoupalo příkře vzhůru a pak se lámalo dolů v kolmou stěnu, zhruba dvanáct metrů vysokou. Na okraji útesu se krčil jakýsi živý tvor.

Při prvním pohledu Conana napadlo, že je to veliká, černá gorila. Pak poznal, že je to obrovský černý muž, který dřepěl v opičím postoji, dlouhé paže se mu kývaly volně podle těla a z ohnutých rtů mu odkapávala pěna. Až ve chvíli, kdy tento tvor se vzlykavým, výkřikem zaútočil, poznal Conan N'goru. Černý válečník si nevšímal Conanových výkřiků, oči se mu koulely a odhalovaly téměř celá bělma a v obličejí, staženém v nelidskou masku se bíle blýskaly vyceněné zuby.

Conana přeběhl záchvěv hrůzy, kterou téměř u všech normálních lidí vyvolává setkání se šílencem. V následujícím okamžiku probodl mečem tělo bývalého druha a vyhnul se zakřiveným pažím, kterými se ho ještě v pádu pokoušel N'gora dosáhnout. Pak přešel ke kraji útesu.

Na okamžik se tam zastavil a upíral zrak na divoce rozeklané balvany hluboko dole. Mezi balvany leželi N'gorovi kopiníci, v příšerných groteskních pozicích, které mluvily o přelámaných údech a rozdrčených kostech. Žádný z nich se nehýbal. Mračna velikých černých much hlasitě bzučela nad kameny postříkanými krví a mravenci začali svou příšernou hostinu. Na okolní stromy se slétali draví ptáci a několik šakalů při pohledu na muže, stojícího na útesu, ucouvlo od mrtvých těl.

Conan stál chvíli bez jediného pohybu. Pak se obrátil a rozběhl se zpět stejnou cestou, kterou přišel, běžel neúnavným tempem vysokou travou a hustým křovím, přeskakoval liány, které se jako hadi kroutily napříč stezkou. Meč mu volně visel v ruce a nezvyklá bledost mu pokrývala opálenou tvář.

Nic nerušilo nekonečné ticho, které zaplavovalo džungli. Slunce zapadlo a dlouhé stíny vykvetly z bahnitě, černé země. Conan se proplétal těmito obrovskými stíny, vyslanci plíživé smrti, jako záblesk šarlatu a modré oceli. Jediný zvuk, s výjimkou jeho přerývaného dechu, nerušil mrtvé ticho, když vyrazil z tmavého podrostu do šera na břehu řeky.

Viděl galéru, přiraženou bokem k ztrouchnivělému molu a trosky města, které se opile tyčily proti hasnoucemu nebi.

A tu a tam mezi pobřežními kameny svítily jasnější barevné skvrny, jakoby bezstarostná ruka pokropila okolí karmínem.

Znovu stál Conan nad dílem smrti a ničení. Tam na zemi leželi jeho kopiníci, kteří už mu nikdy nevzdají čest. Od kraje džungle až k říčnímu břehu, mezi práchnivějícími pilíři a podél zborcených zdí, ležely zohavené, potrhane zbytky mužů, teď již napůl ohlodané zvířaty, ptáky a hmyzem.

Všude kolem těl a jejich zbytků byla ve vlhké půdě spousta velikých otisků, podobných stopám hyeny. Tiše vykročil Conan po molu a vstoupil na galéru, nad jejíž palubou bylo zavěšeno cosi, co svítilo v šeru večera bílou barvou slonoviny. Neschopen slov hleděl Cimmeran na Bélit, Královnu Černého pobřeží, visící z ráhna její vlastní galéry. Mezi ráhnem a bílým hrdlem se napínal řetěz rudých perel, které zářily ve slabém světle jako ztuhlé krůpěje krve.

4. Útok ze vzduchu

Měl nad hlavou stín, co blížil se tmou tmoucí,
čelisti dravé chtěly jej trhat a rvát,
hustěji než déšť padaly krůpěje rudé, má láska však silnější než smrt bude
a ani pekel brány horce žhnoucí mi nezabrání mu po boku stát.
– Bélitina píseň –

Džungle, mlčenlivý černý obr, sevřela zříceninami pokrytou mýtinu do ebenových paží. Měsíc nevyšel a

hvězdy zářily jako kapky roztavené ambry na obloze, která páchla smrtí. Na pyramidě, uprostřed pobořených věží seděl Conan – Cimmeřan, nehybný jako socha odlitá z bronzu. Hlavu měl opřenu o mohutné pěsti. V okolních temných stínech bylo slyšet plíživé kroky měkkých tlap a tu a tam se zaleskly rudé oči. Mrtví leželi stále tam, kde padli. Ale na palubě Tygřice, na hranici z rozbitých lavic, rozlámaných oštěpů a leopardích kožešin, ležela královna Černého pobřeží, zahalená do rudého Conanova pláště a připravená k poslední cestě. Její poslední lože bylo opravdu královské. V hromadách kolem ní byla nakupena celá její kořist – role hedvábí, zlatem protkávaných látek, stříbrných lemavek, soudky drahých kamenů a zlatých mincí, stříbrné cihly a bohatě zdobené zbraně.

O kořisti získané v prokletém městě by mohly vyprávět už jen chladné vody řeky Zarkheby, do kterých ji Conan s divokými kletbami naházal. Ted' seděl zachmuřeně na vrcholku pyramidy a čekal své neviditelné nepřátele. Divoký vztek, který jej ovládal, zahnal jakýkoliv náznak strachu. Nevěděl, co se z temnoty může vynořit, ale ani o to nedbal.

Už nepochyboval o tom, že to, co se mu zdálo pod černým lotosem, se skutečně stalo. Pochopil, že N'gora a jeho válečníci, kteří na něj čekali na pralesní mýtině, byli skutečně zahnáni na útěk okřídlenou obludou, která je napadla ze vzduchu. S výjimkou svého náčelníka v panickém úprku popadali z vrcholku útesu. N'gora jediný unikl jejich osudu, i když jen proto, aby propadl šílenství. Mezitím, těsně potom, nebo snad těsně před tím, postihl příšerný osud i skupinu, která zůstala na říčním břehu. Conan nepochyboval o tom, že utkání u řeky bylo spíš masakrem, než bojem. Černoši zachvázeni neovladatelným strachem pravděpodobně nebyli schopni pozvednout zbraně k obraně, když je napadl nelidský nepřítel.

Neměl ani ponětí o tom, proč on sám byl ušetřen tak dlouho. Snad proto, že jej zlomyslná síla, která ovládala okolí řeky, chtěla ušetřit a mučit jej smutkem a strachem. Všechno ukazovalo na inteligenci lidskou nebo vyšší – nejdřív rozbité soudky s pitnou vodou, aby piráti museli rozdělit své síly, pak vyvolání paniky v černých válečnících a jejich útěk řízený tak, aby skončili v hlubině pod útesem. Naposled pak příšerný žert s rudým náhrdelníkem, zadrhnutým kolem Bělita bílého hrdla jako popravicí smyčka.

Bylo jasné, že se tajemný protivník, který si Conana vyhlédl jako poslední oběť a nechal jej projít tím největším duševním utrpením, chystá uzavřít celé drama tím, že jej pošle za jeho druhy. Conanovy rty, chmurně sevřené, se ani nezachvěly, ale v očích se mu objevil podivný, téměř pobavený záblesk. Měsíc pomalu stoupal vzhůru a jeho záře se odrážela od Cimmeřanovy přilby zdobené rohy. Žádný výkřik neprobudil spící ozvěnu a přece náhle džungle zatajila dech a ve vzduchu bylo cítit napětí. Conan instinktivně uvolnil v pouzdře široký meč. Pyramida, na jejímž vrcholku seděl, byla čtyřboká. Po jedné straně, té obrácené k džungli, stoupalo široké schodiště. V Cimmeřanových rukou se ocitl silný shemitský luk, takový, s jakým naučila svou posádku zacházet Bělita. U nohou mu ležela hromádka šípů, obrácených opeřenými konci k němu. Conan poklekl na jedno koleno.

V neproniknutelné temnotě mezi stromy se cosi pohnulo. Ted' uviděl Conan tmavě skvrnitou hlavu a ramena, zdůrazněná září měsíce. Pak z temnoty začaly vybíhat příkrčené tmavé siluety, tiché a rychlé. Dvacet skvrnitých hyen, jejichž tesáky se matně leskly v měsíčním svitu a jejichž oči plály tak, jak neplanou oči žádného obyčejného zvířete.

Bylo jich dvacet. Takže pirátské oštěpy si přeci jen vybraly v divoké smečce svou daň. Už ve chvíli, kdy si uvědomil tohle, natáhl Conan tětivu luku až k uchu, zaznělo zadrnčení, jeden z útočících stínů vyskočil vysoko do výšky a padl. Ostatní to nezpomalilo ani v nejmenším. Jako smrtící déšť mezi ně padaly Cimmeřanovy šípy, hnané silou jeho ocelových svalů a divokou nenávistí, která se mu usadila v srdci. Nepřičetná zuřivost zbystřila jeho smysly tak, že ani jeden šíp nechybil. Vzduch se naplnil opeřenou smrtí, zkáza, kterou rozséval mezi útočící smečkou, byla úděsná. K úpatí pyramidy z nich doběhla necelá polovina. Další padaly na schodišti. Při pohledu do jejich planoucích očí, Conan věděl, že to nejsou obyčejná zvířata. Nebyla to jen jejich nepřirozená velikost, která je činila jinými. Vyzařovaly auru tak zřetelnou, jako černá mlha, vznášející se nad bahnským plným mrtvých. Jakým zruďným alchymistickým procesem byly tyto bestie oživeny, si netroufal ani hádat, ale věděl, že stojí proti zlu, temnějšímu než sama Skelská studna.

Vyskočil, ze vši síly znovu natáhl luk a vystřelil poslední šíp na mohutný, chlupatý stín, který se mu vrhl po

hrdle. Šíp se proměnil v letící záblesk měsíčního světla, který oko téměř nestačilo sledovat a zrůdné zvíře, zaražené uprostřed skoku, se zřítilo k zemi prostřeleno skrz na skrz.

Pak se na něj vrhl zbytek smečky, úděsný vír planoucích očí a vyceněných tesáků. Prvního z útočníků smetla čepel Conanova širokého meče, ale společný náraz několika těl jej srazil k zemi. Jednu úzkou lebku rozbil masivní hlavicí rukojeti a cítil, jak mu po ruce stéká krev, mozek a úlomky kostí. Pak upustil meč, který mu v boji na tak krátkou vzdálenost nebyl už nic platný a uchopil za krk další dvě z odporných stvoření, která jej škrábala a trhala. Všichni bojovali bez jediného zvuku. Odporný, nakyslý pach jej dusil, oslepoval jej vlastní pot. Jen díky zbroji nebyl ve chvíli roztrhán na kusy. Vzápětí se jeho pravá ruka sevřela na chlupatém krku a roztrhla jej. Levou rukou minul hrdlo druhého zvířete, ale podařilo se mu zachytit jednu přední nohu a zlomit ji. Z chřtánu zraněného zvířete se vydral krátký, lidskému hlasu podobný výkřik, jediný zvuk, který zatím v boji zazněl. Při tomto příšerném zvuku Conan na okamžik povolil stisk.

Další hyena, které z poraněné krční tepny stříkala krev, se na něj vrhla v posledním záchvatu divokosti a zaťala mu zuby do krku. Naštěstí přesně v té chvíli, kdy Cimmeřan cítil, jak se mu její tesáky svírají na hrdle, zcepeněla a povolila sevření.

Druhá, poskakující jen na třech nohách, se pokoušela Conanovi seknutím čelisti roztrhnout břicho tak, jak to dělají vlci. Naštěstí mu jen pokrývala články kroužkové košile. Conan odhodil mrtvé zvíře a uchopil rukama zmrzačenou hyenu. S úsilím, které vynutilo z jeho krví potřísněných rtů bolestné záupnění, zvedl zápasící a trhající obludu nad hlavu. Na okamžik se zakymácel, tvář mu ovanul páchnoucí dech, silné čelisti se mu svíraly těsně u hlavy, ale pak odhodil nesmírnou silou zvíře od sebe, takže dopadlo na mramorové schody o kus níž.

Otočil se na široce rozkročených nohách a namáhavě chystal dech. Jak se mu pomalu zaostřoval zrak, znovu spatřil tmavou džungli a zářící měsíc. V uších mu hlasitě zazněl pleskot obrovských netopýřích křídel. Když se vrhl pro meč, potácel se, ale pak se opile rozkročil a pozvedl těžkou čepel oběma rukama nad hlavu. Z čela a očí setřásl krev a zrakem těkal po nebi, aby včas uviděl posledního nepřítele. Útok ze vzduchu zatím nepřišel, zato pyramida se mu náhle zachvěla pod nohama. Uslyšel dunivý rachot a spatřil, jak se silný pilíř vedle něj zavlhl jako stéblo. Jako probuzen z těžkého snu odskočil bleskově stranou. Vyrazil ke schodišti a vrhl se dolů. Cítil, jak se mu stupně bortí pod nohama. Ve chvíli, kdy ucítil pod nohama pevnou zem, se pyramida za ním za děsivého skřípání a dunění zřítila. Pilíř spadl s třeskotem dolů a rozpadl se na tisíce kusů. Na krátký oslepující okamžik se Conanovi zázdalo, že z oblohy padá mramorový déšť. Pak hromada rozdrceného kamene znehybněla a bíle světélkovala v měsíčním světle. Conan se pohnul a setřásl ze sebe mramorovou tříšť, která jej pokrývala. Jeden z větších úlomků mu srazil přílbu a napůl jej omráčil. Přes nohy mu ležel kus pilíře, který jej tiskl k zemi. Nebyl si jist, zda nemá zlomené nohy. Černou hřívu měl splepenou potem. Z ran na krku a rukou mu prýštila krev. Pozvedl se na jedné ruce a zápasil s kamenem, který jej věznil.

V ten okamžik cosi na zlomek minuty zastínilo hvězdy a dosedlo na trávník nedaleko něj. Namáhavě se otočil a spatřil křídlatého! S nesmírnou rychlostí tvor zaútočil a vtom krátkém okamžiku stačil Conan zachytit zmatený obraz obrovského stvoření, lidské karikatury, pohybující se na silných, křivých nohách. Napřažené paže vypadaly spíš jako černé pařáty, znetvořená hlava připomínala hlavu lidskou jen párem krvavě rudých očí. Nebyla to ani věc ani člověk, zvíře ani ďábel. Tvor byl směsí prvků lidských, právě tak jako podivných a neznámých.

Cimmeřan však neměl čas se zabývat úvahami na toto téma. Vrhla se po svém meči, který ležel nedaleko, ale prsty jeho ruky minuly zbraň o několik centimetrů. V divokém zoufalství uchopil úlomek sloupce, který jej věznil a žíly na spáncích mu naběhly, když napjal všechny svaly v pokusu se osvobodit. Cítil, jak se kámen pomalu posunuje. Zároveň si však uvědomil, že obluda jej dostihne dřív, než bude volný a byl si jistý, že paže s černými pařáty znamenají smrt.

Okřídlený netvor neváhal. Vzápětí se již tyčil nad Conanem, paže doširoka rozpřažené a v tom okamžiku se mezi ním a jeho obětí objevil bílý záblesk.

Na jeden krátký, nesmyslný okamžik tam stála vibrující bílá silueta, plná divoké lásky. Omámený Cimmeřan viděl její pružnou postavu mezi sebou a útočícím netvorem. V měsíčním svitu matně světélkovala jako leštěná slonovina, viděl záblesk tmavých očí a poletující vír černých lesklých vlasů.

Rudé rty měla pootevřeny a z nich se vydral ostrý výkřik, kovově zvonivý, když zaútočila na hrud' obludy.

"Bélit," vydralo se Conanovi ze ztaženého hrdla. Vrhla po něm rychlý pohled a v jejím zraku viděl plát lásku, lásku divokou a vše pohlcující, lásku nespoutanou jako živly a pálicí jako tekoucí láva. Pak byla pryč a Conan viděl jen okřídleného tvora, který se v neovladatelném strachu zapotácel s pažemi pozvednutými k obraně. Conan si znovu s bolestí uvědomil, že Bélit ve skutečnosti leží na hranici navršené na palubě Tygřice. V uších mu zazněla její vášnivá slova: "Kdybych byla mrtva a ty jsi bojoval na život a na smrt, vrátila bych se z prázdnoty..."

S příšerným výkřikem znovu napjal všechnu sílu a odvalil balvan stranou. Křídlatý se vzpamatoval a zaútočil znovu. Tentokrát se mu vrhl Conan v ústřety a v žilách se mu rozléval oheň šílenství. Když se rozmáchl těžkým mečem, svaly na předloktích mu naběhly jako provazce. Otočil se na patě a pak přidal k síle svalů i setrvačnost, kterou široká čepel získala ve svištivém oblouku. Ostří zasáhlo útočící obludu ve výši boků a v následujícím okamžiku padly křivé nohy na jednu stranu a trup na druhou, když meč přetřel celé zrudlé tělo v půli.

Conan stál v tichu naplněném měsíční září, krvavý meč v ochablé ruce, a zachmuřeně se díval na pozůstatky svého nepřítele.

Rudě se lesknoucí oči pomalu pohasly a potáhly se matnou blankou, obrovské znetvořené ruce se zprvu divoce zavíraly a otvíraly a pak ztuhly. Nejstarší rasa, žijící na Zemi vyhynula.

Conan pozvedl hlavu, aby zjistil, zda jsou i všechna zvířata, která obluda používala jako otroky a katy, mrtva. Těla, která spatřil na trávě okolo, nepatřila zvířatům. Zem okolo něj byla poseta těly lidí, nahých mužů s tmavou pletí a orlími profily, těly zohavenými údery meče nebo posetými šípky. Před Conanovými očima se jeden po druhém postupně měnili v prach.

Proč křídlatý nepřišel na pomoc svým otrokům, když s nimi Conan bojoval? Báł se snad dostat se na dosah tesáků a drápů, které by se mohly obrátit proti němu? V té deformované hlavě byla uložena zchytralost i opatrnost, ale nakonec mu to nebylo nic platné.

Cimmeřan se otočil na podpatku, vydal se k práchnivějícímu molu a vstoupil na palubu galéry. Pár úderů mečem přetřelo lana a Conan přešel ke kormidlu. Tygřice se pomalu zahoupala ve stojaté vodě a začala líná klouzat ke středu řeky, kde ji nakonec uchvátil hlavní proud. Conan stál nehybně opřený o kormidlo a zachmuřený zrak upíral na tmavý obrys rudým pláštěm zahaleného těla, ležícího na hranici, jež byla hodná králů.

5. Pohřební hranice

Konec je nájezdů a bojů společných, zmrtvěla vesla,
umklk vítr v lanová a rudou vlajku, postrach pobřeží,
už nerozvíně nikdy větru van,
zas lásku, kterou dals mi kdys, pohltil modrý oceán.
– Bélitina píseň –

Vlny oceánu znovu pozlatil úsvit. Ústí řeky však zrudlo jinou září. Na bílé pláži stál Conan – Cimmeřan opřený o svůj meč a pozoroval Tygřici, která se právě vydala na svou poslední plavbu. Oči, kterými pozoroval nekonečné moře byly prázdné, bez lesku. Zázračné štěstí i sláva, které prožíval na nekonečné modré hladině, nenávratně zmizely. Proběhl jím divoký záchvěv, když upřel oči k zelenému obzoru, který pozvolna přecházel v růžovou září úsvitu, plnou tajemství.

Bélit pocházela z moře, kterému dávala půvab a lesk. Bez ní se valilo prázdné; šedá pustá pláň prostírající se od pólu k pólu. Patřila moři a on teď vracel její tělo věčně tajemným a nekonečným mořským pláním, víc udělat nemohl. Třpytící se modř jej teď odpuzovala mnohem víc, než hustá, zelená stěna, která mu šuměla za zády a šeptala o nesmírné divočině, do jejíchž hlubin se zanedlouho musí ponořit.

Žádná ruka nesvírala kormidlo Tygřice, žádná vesla ji nepoháněla modrozelenou vodou. Ale svěží vítr

nadul její hedvábnou plachtu a tak, jak letí oblohou divoká labuť, vyplula galéra na širé moře. Plameny na palubě se vzpínaly výš a výš, až pohltily stěžeň a zahalily postavu v šarlatovém plášti ležící na rozhořené hranici.

Tak odešla Královna Černého pobřeží a Conan opřený o těžký meč, stál nehybně na břehu, dokud rudá záře nezmizela v modravém oparu a úsvit nepostříkal mořskou hladinu barvami zlata a krve.

Přeložil Jan Kantůrek